

SỞ GIÁO DỤC VÀ ĐÀO TẠO
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH
TRUNG TÂM GDTX TIẾNG HOA

CHUYÊN ĐỀ
“HỌC TẬP VÀ LÀM THEO TƯ TƯỞNG
ĐẠO ĐỨC PHONG CÁCH HỒ CHÍ MINH”

Tuần 4 Tháng 9 Năm 2024

“HỎI ÔNG BỘ TRƯỞNG”

Vào thập kỷ 60 của thế kỷ XX, tôi (Trần Ngọc Lân) phụ trách mục thơ châm “Ngược dòng 3 tốt” của báo Thương nghiệp. Tôi nhớ mãi một lần, nhân nghe chuyện mậu dịch Bắc Kạn bán cá khô mà giá đắt gấp 5 lần giá thịt lợn, nên bị ế, tôi viết ngay thành bài thơ châm:

“Cá tươi đồng mốt một lô
Đem về ướp muối, phơi khô: năm đồng
Trong kho cá xếp chất đồng
Xuất ra rồi lại chạy vòng về kho
Cá nằm cá... khóc nhỏ to:
Vì đâu giá đắt người mua lắc đầu?
Nỗi niềm đã ngỏ từ lâu
Hỏi người duyệt giá cao sâu nghĩ gì?
Nghĩ gì... khi cá đổ đi?”

Báo phát hành được vài hôm thì bất ngờ Văn phòng Bộ Nội thương nhận được số báo có đăng bài thơ châm ấy từ Phủ Chủ tịch gửi tới. Mở ra xem thì thấy dưới câu thơ thứ 8: “Hỏi người duyệt giá cao sâu nghĩ gì”, có một nét chì đỏ đậm, kèm theo dòng chữ: “Hỏi chú Nguyễn Thanh Bình”, bên cạnh ký tên: Bác Hồ!...

Chả là hồi ấy Bộ trưởng Bộ Nội thương là đồng chí Nguyễn Thanh Bình mà. Tôi (Nguyễn Thành) còn nhớ như in vào một buổi sáng hè (tháng 6-1960), sau khi dự Đại hội đoàn kết chống hạn tại Ứng Hòa - Mỹ Đức xong, Bác ra cánh đồng thôn Thái Bình, xã Vạn Thắng (Ứng Hòa) thăm nông dân chống hạn. Những năm ấy, vì hệ thống mương

máng, thủy lợi chưa có là bao nên bà con nông dân rất vất vả, nắng quá thì hạn, mưa nhiều thì úng. Đời sống của hàng triệu nông dân chỉ trông chờ vào đồng ruộng, thật bấp bênh.

Hôm ấy, Bác mặc quần áo gụ, đội mũ lá cọ, chân đi dép cao su, quần xắn trên đầu gối, khăn vắt trên vai, tay chống gậy đi ra cánh đồng thăm bà con nông dân đang tát nước.

Mới 10 giờ mà trời nóng như đổ lửa, chúng tôi - những cán bộ đi theo cũng thấm mệt, mồ hôi vã như tắm tràn xuống mặt giàn giụa, tràn vào miệng mặn chát. Bác đi rất nhanh. Mặc dù đường sông trâu, Bác vẫn thoăn thoắt đặt chân trên các gò đất cách nhau 30-40cm một cách nhẹ nhàng như một lão nông dân thực thụ. Đến đầu một con mương, đồng chí Chủ tịch tỉnh Hà Đông thấy bờ mương hẹp khó đi, vội chạy lên trước để mời Bác đi theo đường chính. Bác xua tay và rẽ vào bờ mương để đến chân ruộng bà con đang lao động giữa cánh đồng bị hạn. Tất nhiên chúng tôi phải đi sau và cố hết sức mới kịp. Đến một chỗ bờ mương bị xẻ ra chừng 1,5m để tát nước gần đây, đồng chí Chủ tịch tỉnh lại chạy lên định dắt Bác, chưa kịp thì Bác đã nhảy phắt qua hồ và rẽ sang bên kia. Những người theo sau, người thì nhảy qua được, người thì phải men xuống ruộng để qua.

Thấy Bác đến, lại còn mặc như lão nông, bà con vui mừng bỏ cả gầu đồ xô lại vây quanh Bác rất đông. Có cháu thiếu niên 14, 15 tuổi len đến bên Bác, đưa tay lên vuốt râu Bác. Bác thân mật thăm hỏi mọi người, bắt tay bà con rồi nói bằng giọng miền Bắc pha xứ Nghệ âm áp:

- Thửa nhỏ, đã nhiều năm tôi sống với bà con hàng xóm làm nông nghiệp, tôi hiểu nỗi cơ cực của bà con khi trời hạn hán. Bây giờ chúng ta có chính quyền, bà con đã làm chủ ruộng đồng, gặp lúc thiên tai phải cùng nhau đoàn kết chống hạn, cứu lúa.

Mọi người “Vâng ạ!” thật rõ và to. Sau đó Bác lên đập guồng cùng với một bác nông dân ngoài 50 tuổi để bác nông dân guồng đỡ vất vả và được nhiều nước. Bác căn dặn chính quyền thôn xã tích cực huy động bà con biết nghề mộc xẻ gỗ để đóng guồng. Bà con hỏi Bác đủ thứ chuyện. Bác đều trả lời thân mật, dễ hiểu. Trước khi chia tay với bà con nông dân, Bác đã đọc hai câu thơ:

“Hỡi ai bụng bát cơm đây,

Dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần”.

Mọi người xúc động đứng mãi tại nơi đã gặp Bác, vẫy chào tạm biệt.

